

Kniha Daniel — číslo osmdesát

Konec a počátek vidění: Poslední otevřené vidění Ellen Whiteové v roce 1884 a jeho význam

Jeff Pippenger

2024-02-13

V roce 1884 měla Ellen Whiteová své poslední otevřené vidění. Bylo jí dáno v Portlandu ve státě Oregon. Její první otevřené vidění jí bylo dáno v roce 1844 v Portlandu ve státě Maine. Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem.

„Netrvalo dlouho po uplynutí času, v roce 1844, a bylo mi dáno mé první vidění. Byla jsem na návštěvě u paní Hainesové v Portlandu, drahé sestry v Kristu, jejíž srdce bylo spjato s mým; pět nás, samé ženy, tiše klečelo u rodinného oltáře. Když jsme se modlily, sestoupila na mne Boží moc, jakou jsem nikdy předtím nepocítila.

„Zdálo se mi, že jsem obklopena světlem a že stoupám výš a výš od země. Obrátila jsem se, abych hledala adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej nalézt, když mi hlas řekl: ‚Pohled’ znovu a pohlédni o něco výše.‘ Nato jsem pozvedla oči a spatřila jsem přímou a úzkou stezku, vyvýšenou vysoko nad světem. Po této stezce putoval adventní lid k městu, které bylo na vzdáleném konci stezky. Za sebou, na počátku stezky, měli postaveno jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to ‚půlnoční volání‘. [VIZ MATOUŠ 25,6.] Toto světlo zářilo po celé stezce a osvětlovalo jejich nohy, aby neklopýtli.“

„Jestliže měli svůj zrak upřen na Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy však někteří unavili se a říkali, že město je ještě velmi daleko a že očekávali, že do něho již dříve vstoupí. Tehdy je Ježíš povzbuzoval tím, že pozvedal svou slavnou pravici, a z Jeho paže vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Jiní pak ukvapeně popírali světlo za sebou a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je vyvedl tak daleko. Světlo za nimi zhaslo, jejich nohy zůstaly v naprosté temnotě, klopýtli, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli ze stezky dolů do temného a bezbožného světa pod nimi.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

V šestidílném životopise Ellen Whiteové, který napsal její vnuk Arthur L. White, je zaznamenáno prohlášení, jež John Loughborough přednesl na zasedání Generální konference v roce 1893.

„Loughborough při svém projevu na zasedání Generální konference o devět let později uvedl: „Viděl jsem sestru Whiteovou ve vidění asi padesátkrát. Poprvé to bylo přibližně před čtyřiceti lety.... Její poslední veřejné vidění bylo v roce 1884 v táboře shromáždění v Portlandu ve státě Oregon.“ Ellen White Biography, svazek 3, 256.

Po roce 1884 měla ještě mít sny a vidění, avšak vidění, k nimž docházelo veřejně, skončila přesně čtyřicet let poté, co začala, a počáteční i závěrečná otevřená vidění se obě odehrála ve městech jménem Portland. První město leželo na východním pobřeží Spojených států, poslední město bylo na západním pobřeží. Někteří by mohli chtít tvrdit, že tato skutečnost neznamená nic víc než

lidskou náhodu, a jiní by mohli tvrdit, že účel otevřených vidění byl naplněn, a proto je Pán po čtyřiceti letech ukončil.

Skutečný důvod spočívá v narůstající neposlušnosti a vzpouře vůči daru proroctví, který byl dán milleritskému hnutí.

„Poté, co jsem přijela do Oaklandu, tížilo mne vědomí stavu věcí v Battle Creeku, zatímco já sama jsem byla slabá a bezmocná vám pomoci. Věděla jsem, že působí kvas nevěry. Ti, kdo nedbali jasných napomenutí Božího slova, nedbali ani svědectví, která je naléhavě vybízela, aby dbali tohoto slova. Když jsem minulou zimu pobývala v Healdsburgu, mnoho jsem se modlila a byla jsem obtížena úzkostí a zármutkem. Ale Pán při jedné příležitosti, když jsem byla na modlitbě, odsunul temnotu zpět a místnost naplnilo veliké světlo. Po mém boku stál Boží anděl a mně se zdálo, jako bych byla v Battle Creeku. Byla jsem ve vašich poradách; slyšela jsem pronášená slova, viděla jsem a slyšela věci, které, kdyby Bůh chtěl, přála bych si, aby mohly být navždy vymazány z mé paměti. Má duše byla tak zraněna, že jsem nevěděla, co mám dělat ani co mám říci. Některé věci nemohu zmínit. Bylo mi přikázáno, abych o tom nikomu nedávala vědět, neboť mnohé se mělo ještě vyjevit.

„Bylo mi řečeno, abych shromáždila světlo, které mi bylo dáno, a nechala jeho paprsky zazářit Božímu lidu. To jsem činila v člancích v novinách. Po celé měsíce jsem vstávala téměř každé ráno ve tři hodiny a shromažďovala různé statě sepsané poté, co mi byla v Battle Creek dána poslední dvě svědectví. Tyto věci jsem sepsala a spěšně vám je odeslala; avšak zanedbala jsem náležitou péči o sebe, a výsledkem bylo, že jsem pod tíhou břemene ochabla; má psaní nebyla všechna dokončena tak, aby vás zastihla na Generální konferenci.“

„Znovu, když jsem byla na modlitbě, Pán se mi zjevil. Opět jsem byla v Battle Creeku. Byla jsem v mnoha domech a slyšela jsem vaše slova kolem vašich stolů. Podrobnosti nyní nemám volnost sdělit. Doufám, že nikdy nebudu vyzvána, abych je zmiňovala. Měla jsem také několik velmi působivých snů.

„Který hlas uznáte za hlas Boží? Jakou moc má Pán v zásobě, aby napravil vaše omyly a ukázal vám vaši cestu takovou, jaká je? Jakou moc má působit v církvi? Budete-li odmítat uvěřit, dokud nebude odstraněn každý stín nejistoty a každá možnost pochybnosti, nikdy neuvěříte. Pochybnost, která vyžaduje dokonalé poznání, nikdy neustoupí víře. Víra spočívá na důkazu, nikoli na demonstraci. Pán od nás žádá, abychom uposlechli hlas povinnosti, když nás všude kolem obklopují jiné hlasy, které nás pobízejí, abychom se vydali opačným směrem. Od nás to vyžaduje vážnou pozornost, abychom rozeznali hlas, který mluví od Boha. Musíme odporovat sklonům a přemoci je a poslouchat hlas svědomí bez smlouvání a bez kompromisu, aby jeho podněty neustaly a neovládly nás vůle a popud. Slovo Hospodinovo přichází ke všem nám, kteří jsme neodporovali Jeho Duchu tím, že jsme se rozhodli neslyšet a neuposlechnout. Tento hlas je slyšet v napomenutích, v radách, v pokáráních. Je to Pánovo poselství světla Jeho lidu. Budeme-li čekat na hlasitější volání nebo na lepší příležitost, světlo může být odňato a my zůstaneme ve tmě.“ Testimonies, svazek 5, 68.

Sestra Whiteová rozpoznala, že pokud se bude i nadále projevovat vzpoura proti její službě prorokyně, „světlo může být odňato“ a laodicejský adventismus bude „ponechán ve tmě“. Roku

1915 bylo světlo odňato. Bůh byl a je plně schopen vzbudit proroka nebo prorokyni, kdykoli se tak rozhodne učinit. Vzbudil Elišu, aby následoval po Eliášovi, avšak po roce 1915 již nebyl vzbuzen žádný žijící prorok, neboť Pán „odňal světlo“.

Pokud jde o sny a vidění sestry Whiteové, existovala tři období. První období čtyřiceti let, kdy k viděním docházelo veřejně, za účelem spojeným s upevněním tohoto daru v myslích těch, kdo byli přítomni, když k viděním docházelo. Poté od roku 1884 až do její smrti v roce 1915 byla dávána vidění a sny, které byly stále k budování Božího lidu, avšak byly udělovány v soukromí. Třetí období začalo v roce 1915 a poskytlo důkaz, že laodicejský adventismus byl v temnotě odpadlictví.

Starověký Izrael znázorňuje novodobý Izrael a v období plně rozvinuté vzpoury, představované Élíem a jeho dvěma syny Chofním a Pínechasem, „nebylo zjevného vidění“. Důvodem byla jejich hrubá neposlušnost a vzpoura. Bůh se nemění.

„Další varování mělo být dáno domu Élího. Bůh nemohl sdělit své poselství veleknězi a jeho synům; jejich hříchy jako hustý mrak zastřely přítomnost Jeho Ducha svatého. Avšak uprostřed zla zůstal chlapec Samuel věrný nebi a poselství odsouzení domu Élího bylo Samuelovým pověřením jako proroka Nejvyššího.

„Hospodinovo slovo bylo v oněch dnech vzácné; zjevná vidění nebyla. I stalo se v ten čas, když Élí ležel na svém místě a jeho oči začaly slábnout, takže neviděl, a dříve než zhasla lampa Boží v chrámě Hospodinově, kde byla schrána Boží, a Samuel byl uložen ke spánku, že Hospodin zavolal Samuela.“ Dítě, domnívající se, že je to hlas Élího, pospíšilo k loži kněze se slovy: „Zde jsem, neboť jsi mne volal.“ Odpověď zněla: „Nevolal jsem, synu můj; lehni si opět.“ Třikrát byl Samuel volán a třikrát odpověděl stejným způsobem. Tehdy se Élí přesvědčil, že ono tajemné volání je hlas Boží. Hospodin minul svého vyvoleného služebníka, muže šedin, aby promluvil s dítětem. To samo o sobě bylo pro Élího i jeho dům trpkým, avšak zaslouženým pokáráním.“ Patriarchs and Prophets, 581.

V odpadnutí Élíova domu nebylo žádné zjevné vidění, neboť Hospodinovo slovo bylo v oněch dnech „vzácné“. Hebrejské slovo přeložené jako „vzácné“ znamená „řídce“. Od roku 1844 až do roku 1884 byla laodicejskému adventismu dávána „otevřená vidění“. To bylo nejprve ustaveno v dějinách filadelfského milleritského hnutí a roku 1856 se začalo rozpoznávat, že filadelfské hnutí přešlo v hnutí laodicejské, avšak otevřená vidění pokračovala, neboť Bůh je shovívavý a milosrdný.

Poté roku 1863 začala vzpoura proti základním pravdám, avšak „otevřená vidění“ pokračovala až do roku 1884. Poté nastala změna. V osmé kapitole Ezechiela jsou čtyři ohavnosti zobrazeny jako stupňující se svou povahou. Rok 1884 představuje téměř závěr první generace a počátek druhé generace. Adventní dějiny dokládají, že v roce 1881 a poté znovu v roce 1882 došlo ke dvěma významným nárůstům vzpoury.

V roce 1881 prezident Generální konference (George Butler) sepsal a v Review and Herald uveřejnil sérii článků, v nichž tvrdil, že některé části Bible jsou inspirovány více než jiné části, a v závěru svých článků skutečně označil některé části Bible za neinspirované. Poté, v roce 1882, začal Uriah Smith, vedoucí vydavatelského díla a v té době také vedoucí vzdělávacího díla, učít, že když

byly sestře Whiteové zjevovány budoucí předpovědi nebo posvátné dějiny minulosti, její slova byla inspirována; avšak tvrdil, že když poukazovala na osobní selhání členů církve, šlo pouze o její lidský názor.

Roku 1881 vedl satan prostřednictvím předsedy církve otevřený útok proti autoritě Bible krále Jakuba a v následujícím roce pak vedoucí vzdělávacího a vydavatelského díla vedl podobný útok proti autoritě Ducha proroctví. Od roku 1884 svědectví uvádí, že v oněch dnech nebylo žádné otevřené vidění. Od roku 1863 až do roku 1881 vzpoura eskalovala natolik, že zahrnula Bibli i Ducha proroctví a již nepředstavovala pouze odmítnutí základů.

Čtyři ohavnosti, které jsou znázorněny v osmé kapitole Ezechiele, páchají starší muži, což představuje vedení Jeruzaléma, jež započalo jako právně ustavený církevní subjekt v podobě laodicejského adventismu roku 1863. V té době byl v časopise Review and Herald uveřejněn článek, jehož autorství někteří historikové připisují Jamesi Whiteovi, ačkoli dokumentace k tomuto článku ve skutečnosti více ukazuje na Uriaha Smithe jako na skutečného autora. Ať je tomu jakkoli, kletba proti znovuvybudování Jericha byla Jamesem Whiteem zjevně naplněna a Uriah Smith byl tím, kdo vytvořil padělanou tabuli z roku 1863. Do roku 1881 prezident Generální konference uveřejňoval v časopise Review and Herald články, které argumentovaly proti plné autoritě Bible, a v následujícím roce zahájil Uriah Smith útok proti autoritě Ducha proroctví.

Starší muži, kteří měli být strážci, vyšli do otevřeného útoku, jenž začal útokem na základní pravdy znázorněné v Millerově snu a vyobrazené na dvou tabulích Abakukových. Odtud začali útočit na dva svědky, Bibli a Ducha proroctví. Ve stejném časovém období (na počátku 80. let 19. století) začal vůdce zdravotního díla John H. Kellogg uvádět do vedení církve spiritualismus panteismu. Roku 1881 byl James White uložen k odpočinku a sestra Whiteová se nacházela uprostřed silící vzpoury vedení vzdělávací, zdravotní a politické struktury církve.

Poselství, které přišlo roku 1856 a které bylo zesíleným světlem o „sedmi časech“, jakož i poselství Laodiceji, bylo odmítnuto, a Pán zamýšlel právě toto poselství zopakovat na Generální konferenci v Minneapolisu roku 1888 prostřednictvím poselství předloženého staršími Jonesem a Waggonerem. Jejich poselství nebylo novým poselstvím, a když ty, kdo odporovali jejich poselství, oslovila sestra Whiteová, ukázala, že vzbouřenci se domnívali, že jejich odpor vůči poselství Jonese a Waggonera představuje jejich odpovědnost hájit staré mezníky, které jsou zároveň starými základy. Jejich vzpoura odhalila, že do roku 1888 již nerozuměli tomu, co jsou základy, totiž že základní pravdy představují Kristovu spravedlnost. V souvislosti s mezníky a pravidly Williama Millera uvedla:

„Měli bychom sami vědět, co tvoří křesťanství, co je pravda, co je víra, kterou jsme přijali, jaká jsou biblická pravidla — pravidla daná nám nejvyšší autoritou. Je mnoho těch, kdo věří bez důvodu, na němž by mohli založit svou víru, bez dostatečného důkazu o pravdivosti dané věci. Je-li předložena myšlenka, která je v souladu s jejich vlastními předpojatými názory, jsou zcela připraveni ji přijmout. Neuvažují od příčiny k následku, jejich víra nemá pravý základ a v době zkoušky zjistí, že stavěli na písku.“

„Ten, kdo s uspokojením spočívá ve svém nynějším nedokonalém poznání Písma a domnívá se, že to postačuje k jeho spasení, spočívá ve zhoubném klamu. Je mnoho těch, kdo nejsou důkladně vybaveni biblickými důkazy, aby byli schopni rozeznat blud a odsoudit veškerou tradici a pověru, jež byly podstrčeny jako pravda. Satan vnesl do uctívání Boha své vlastní myšlenky, aby narušil prostotu evangelia Kristova. Velký počet těch, kdo se hlásí k víře v přítomnou pravdu, neví, co tvoří víru, která byla jednou provždy odevzdána svatým — Kristus ve vás, naděje slávy. Domnívají se, že hájí staré mezníky, ale jsou vlašni a lhotejní. Nevědí, co znamená vetkat do své zkušenosti a mít skutečnou ctnost lásky a víry. Nejsou pilnými studenty Bible, nýbrž jsou líní a nepozorní. Když vzniknou rozdíly v názorech na biblické oddíly, ti, kdo nestudovali cílevědomě a nejsou pevně rozhodnuti v tom, čemu věří, odpadají od pravdy. Na všechny bychom měli naléhavě vštěpovat nutnost pilně zkoumat božskou pravdu, aby věděli, že vědí, co je pravda. Někteří si činí nárok na velké poznání a cítí se spokojeni se svým stavem, ačkoli nemají větší horlivost pro dílo, vroucnější lásku k Bohu ani k duším, za něž Kristus zemřel, než kdyby Boha nikdy nepoznali. Nečtou Bibli [proto], aby si přivlastnili její morek a tuk pro své vlastní duše. Necítí, že je to hlas Boží, který k nim promlouvá. Jestliže však chceme porozumět cestě spasení, chceme-li spatřit paprsky Slunce spravedlnosti, musíme studovat Písmo cílevědomě, neboť zaslíbení a proroctví Bible vrhají jasné paprsky slávy na božský plán vykoupení, kteréžto veliké pravdy nejsou jasně chápány.“
The 1888 Materials, 403.

Toto prohlášení pochází z jejího svědectví z období roku 1888 a ona v něm uvádí, že buřiči budují základ na písku, ačkoli o tom nevědí. Říká: „Velký počet těch, kteří tvrdí, že věří přítomné pravdě, neví, co tvoří víru, která byla jednou provždy odevzdána svatým — Kristus ve vás, naděje slávy. Domnívají se, že hájí staré mezníky, ale jsou vlašni a lhotejní.“ Označuje je za ty, kdo jsou stále v laodicejském stavu, neboť jsou „vlašni“. A označuje „víru, která byla jednou provždy odevzdána svatým — Kristus ve vás, naděje slávy“. Kristus je Skála věků, a jako Skála věků představuje drahokamy z Millerova snu.

„Zaznělo varování: Nesmí se připustit nic, co by narušilo základ víry, na němž stavíme od té doby, co zaznělo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem, věrná světlu, které nám Bůh dal. Nehodláme stáhnout své nohy z plošiny, na níž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v opravdové modlitbě a usilovali o světlo. Myslíte si, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Vedlo mne od té doby, co mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Když prohlašuje: „Neuvažuj od příčiny k následku,“ označuje důležitou skutečnost týkající se vzbouřenců, jimiž byli Ezechieli dávni muži. Bezbožní nemohou nebo nechtějí uvažovat od příčiny k následku. Následek zasedání Generální konference roku 1888 byl natolik vzpurný, že se sestra Whiteová rozhodla odejít, avšak její andělský průvodce jí přikázal, že musí zůstat a zaznamenat paralelní dějiny vzpoury Kóracha, Dátana a Abírama. Vzpoura dávných mužů byla následkem a příčinou bylo odmítnutí laodicejského poselství, které přišlo se zesíleným světlem „sedmi časů“ roku 1856 a poté vystupňovalo ve vzpuru proti základům roku 1863, což následně vedlo k útoku nejprve na Bibli a potom na Ducha proroctví, spolu se zavedením Kelloggova spiritualismu.

Starověcí mužští dějepisci v průběhu dějin ovšem zasypali pravdy spojené se vzpourou nánosem nesmyslů, tradic, zvyků a smyšlených bájí, neboť ti, kdo se na takovém druhu vzpoury podílejí, se vždy snaží důkazy skrýt.

Běda těm, kdo se hluboko snaží skrýt svou radu před Hospodinem, jejichž skutky jsou ve tmě a kteří říkají: Kdo nás vidí? a kdo o nás ví? Izajáš 25,19.

Muži, které Izajáš v tomto verši oslovuje, jsou ti, které označuje jako „posměvačné muže, kteří vládou tomuto lidu v Jeruzalémě“, a jsou to titíž dávní muži, kteří měli být strážci lidu v osmé kapitole Ezechiele. V Ezechielově svědectví, při druhé ohavnosti, jež označuje druhou generaci adventismu, odpovídají na otázky, které kladou Izajášovi posměvační muži: „neboť říkají: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zemi“ (Ezechiel 8,12).

Na tyto historické revizionisty, kteří se pokoušejí zakrýt pravdu o vzpouře, jež vedla k roku 1888 a v němž k ní došlo, je vysloveno „Běda“.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Musím k vám promluvit ve vztahu ke shromážděním v Minneapolis. Svého času jsem se rozhodla ze shromáždění odejít, protože jsem viděla a cítila silného ducha odporu, který tam převládal. Nemohla jsem ani na okamžik uznat ducha, jenž s ovládající mocí působil na bratra Morrisona a bratra Nicolu. Nemohu ani na okamžik pochybovat, jakého ducha jste byli. Jistě to nebyl Duch Boží, a aby se nestalo, že budete v tomto klamu pokračovat, nyní vám píši.“

„V noci poté, co jsem se rozhodla nezůstávat již déle v Minneapolisu, ve snu nebo v nočním vidění — nemohu s jistotou říci, co z toho to bylo — mi osoba vysoké, důstojné postavy přinesla poselství a zjevila mi, že je Boží vůlí, abych stála na svém místě povinnosti, a že sám Bůh mi bude pomocníkem a bude mě podpírat, abych mluvila slova, která mi dá. Řekl: ‚Pro toto dílo tě Pán povolal. Jeho věčná ramena jsou pod tebou. Z tohoto shromáždění vzejdou rozhodnutí pro život nebo pro smrt; ne že by někdo musel zahynout, ale duchovní pýcha a sebedůvěra uzavrou dveře, takže Ježíš a moc Jeho Ducha svatého nebudou připuštěni. Budou mít ještě další příležitost být vyvedeni z klamu, činit pokání, vyznat své hříchy, přijít ke Kristu a obrátit se, aby je uzdravil.‘“

„Řekl: ‚Následuj mne.‘ Následoval jsem svého průvodce a on mne vedl k různým domům, v nichž měli bratři své příbytky, a řekl: ‚Slyš slova zde pronášená, neboť jsou zapsána v knize záznamů, a tato slova budou mít usvědčující moc nad všemi, kdo se podílejí na tomto díle, které není podle ducha moudrosti shůry, nýbrž podle ducha, jenž nesestupuje shůry, ale pochází zespodu.‘“

„Naslouchala jsem slovům proneseným takovým způsobem, že by se za ně měl stydět každý, kdo je vyslovil. Z úst jednoho k druhému zaznívaly sarkastické poznámky, jimiž byli zesměšňováni jejich bratři A. T. Jones, E. J. Waggoner a Willie C. White, i já sama. O mém postavení a o mém díle se volně vyjadřovali ti, kteří se měli raději zabývat dílem pokořování svých duší před Bohem a uváděním vlastních srdcí do pořádku. Zdálo se, jako by v tom bylo jakési okouzlení: přebírat domnělá příkoří a výplody obrazotvornosti týkající se jejich bratří a jejich díla, které neměly žádný základ v pravdě, a pochybovat, mluvit a psát trpké věci jako

výsledek skepticismu, pochybování a nevěry.“

„Můj průvodce řekl: „Toto je v knihách zapsáno proti Ježíši Kristu. Tento duch nemůže být v souladu s Duchem Kristovým, Duchem pravdy. Jsou opojeni duchem odporu a nevědí o nic více než opilec, jaký duch ovládá jejich slova nebo jejich činy. Tento hřích je zvláštním urážením Boha. Tento duch se Duchu pravdy a spravedlnosti nepodobá o nic více než duch, který podnítil Židy, aby vytvořili spojenectví k pochybování, ke kritizování a k tomu, aby se stali slídíči na Kristu, Vykupiteli světa.““

„Můj průvodce mi řekl, že o té bezkristé řeči, o té řeči lůzy, která dosvědčovala ducha podněcujícího tato slova, existoval svědek. Když vstoupili do svých pokojů, přišli s nimi zlí andělé, protože zavřeli dveře Duchu Kristovu a nechtěli naslouchat Jeho hlasu. Nebylo tam pokoření duše před Bohem. Hlas modlitby bylo slyšet jen zřídka, avšak běžné byly kritika a zveličená tvrzení i domněnky a dohady a závist a žárlivost a zlé podezírání a křivé obviňování. Kdyby byly jejich oči otevřeny, byli by spatřili to, co by je naplnilo hrůzou, jásání zlých andělů. A spatřili by také Strážce, který slyšel každé slovo a zaznamenal tato slova do nebeských knih.“

„Bylo mi tehdy sděleno, že v tomto čase by bylo marné činit jakékoli rozhodnutí ohledně stanovisek k naukovým bodům, ohledně toho, co je pravda, nebo očekávat jakéhokoli ducha poctivého zkoumání, protože bylo utvořeno spojenectví, které nepřipouštělo žádnou změnu názorů v kterémkoli bodě či stanovisku, jež přijali, právě tak jako Židé. Můj Průvodce mi řekl mnoho, co nemám volnost napsat. Shledala jsem se, jak sedím na lůžku v duchu zármutku a soužení, avšak také s duchem pevného odhodlání stát na svém místě povinnosti až do skončení shromáždění a pak očekávat pokyny Ducha Božího, který mi řekne, jak mám jednat a jaký postup zvolit.“ The 1888 Materials, 277, 278.